

ברית-המועצות: הכנענים היו רוסים

ניקוטה כרושצ'וב
העורך היה אנטישמי

נגד החייאת האנטישמיות בחוגים אקדמאיים ושמהללים
בבריטניה. כמו כל ערבי מתקדם אני מזהיר את בני עמי
מפני מגמה כזו, שלרוע המול התפשטה גם למיורה
התיכון. כמה מהפירסומים האנטישמיים הזדוניים ביותר
תורגמו והדפסו לאחרונה בשפה הערבית.

זימבאווה:

המהפכה הזעירה

כל העיתונות המערבית, וגם הישראלית, התייחסה
במשך שנים לרוברט מוגבה באיבה גלויה. הוא היה
הקיצוני הרדיקלי, המסוכן.

גם לוחם-החירות השני, ג'ושע אנקומו, לא היה בדיוק
תבייחקהל, אבל, בכל זאת, ראו בו כוח אשר ימתן
את מוגבה.

יתכן שכאלה הם פני הדברים עד היום הזה. אלא
שעתה מתברר לפתע, שדוקא אנקומו הוא הפרו-סובייטי
מבין השניים. במשך תקופת-המהפכה נהנה אנקומו מסיוע
סובייטי נרחב. מוגבה החרם על-ידי הסובייטים, כנראה
מתוך חישובים מוטעים, המאפיינים את מדיניות-ההחזק
שלהם בעולם השלישי.

עם הקמת ממשלת הרוב השחור בזימבאווה, ומיגורם
של איאן סמית והבריטוף אבל מוזארווה, הצליחו מוגבה
ואנקומו לשתף פעולה. אנקומו נבחר כשר-הפנים בממ
שלה החדשה, והוטל עליו תפקיד נכבד בשיקום המדינה.
רוברט מוגבה מנסה לגשר על פני חילוקי-הדעות,
ונוקט קו פייסני כלפי אנקומו. משקפים טוענים שהסיכ
סוך ביניהם, בפניו לתיחת שגרירות סובייטית בזימ
באבוה, גופת מעבר לכל פרופורציה. מוגבה פועל
בהדרגה, ויגיע לבסוף לפיתוח יחסים דיפלומטיים עם
כל המדינות החשובות בעולם. הוא שוקל כל צעד, כדי
שלא לאפשר ליממסד הביטחוני הלבן לבצע מהפכת-נגד,
שתסחוף את זימבאווה למילחמת-דמים חדשה.
אנקומו נסע בינתיים ללוב, כדי לגייס כספים לשיקום
כוחות-הגרילה שלו, שחזרו מגלות זאמביה, ברור שהוא
גם ייפגש עם דיפלומטים מיורח-אירופיים, ויחדש את
קשריו הטובים עם הגוש הסובייטי.

אין להניח שאנקומו, המנוסה והנובן, ינסה להדיח
את מוגבה. הוא מבין היטב את יחסי-הכוחות בפרלמנט,
המשקפים את המצב בחברה הזימבאבוית. לרוברט מוגבה
57 מושבים בפרלמנט, לעומת 20 למפלגתו של אנקומו.
כל נסיון למיח מוויזן יהיה כושל. זימבאווה, ויסבך
את מוסקבה בסיכסוך ממושך עם ארצות אפריקה.
ישנם, כמובן, חמויימו רבים בשני המחנות, (חבלי-
הלידה של חברה חדשה הם קשים ומלאי-סורים. יש
להניח שמהיגותו של מוגבה תבטיח גם בעתיד שזימ
באבוה תישאר נייטרליסטית. ההזרות במדיניות החוץ
תלווה במהפכות מיבניות מוחלטות לקראת יצירת חברה
סוציאליסטית בזימבאווה.

נראה כי אנקומו, שבילה את מחצית חייו במחנות
ריכוז של הגזענים הלבנים למען אותם רעיונות, לא
יכול את המהפכה העצומה הזאת על-ידי מילחמת אורחים.

ולארי ניקולאיביץ ימיליאנוב גורש מהמפלגה הקומו
ניסטית הסובייטית במרס 1980, זפוטר ממישרתו כמרצה
למדעי-המדינה במכון מוריס טורו במוסקבה.
עם פיטוריו הגביר המרצה המודח את קצב צריכת-
הוודקה שלו. רעיותו התקשתה להסתגל למציאות החדשה.
המריבות תכפו, ולבסוף רצה אותה ימיליאנוב.

גופתה החרוכה התגלתה בערימת-אשפה בדרום-מערב
מוסקבה. ימיליאנוב נאסר והועמד לדין. תושבי ברית-
המועצות יאלצו לקרוא את העולם הזה או את העיתונות
הבריטית כדי ללמוד על פרטי המיקרה. אצלם לא פורסמה
על כך אפילו מילה אחת.

חבל על כל דימעה שתבזבזו על ימיליאנוב. המיורחן
דובר-הערבית, שהיה עוררו של ניקיטה כרושצ'וב לענייני
המרחב, לא נרדף בעוון ליברליות יתרה. ימיליאנוב גורש
מהמפלגה ומהאוניברסיטה על פירסום ספר אנטישמי
וגזעני, ועל הפצת הספר באורח בלתי-חוקי.

את הספר הדפיס ימיליאנוב בפאריס. בעזרת הוצאה
ערבית בשם פלסטין פרי פרס. הספר הודפס ברוסית,
הוברח בחזרה לתחומי ברית-המועצות בשקי הדואר
הדיפלומטי של שגרירות לוב, אולי בסיוע קבוצות מסוי
יימות בתוך הקג'ב.

הסופר, שבעבר נהנה מסיוע נרחב בחוגים מימסדיים,
שלח את "יצירתו" לכל ראשי המפלגה הקומוניסטית
הסובייטית.

כמה מחברי הפוליטבירו הקימו שערוריה. עותקי
הספר הוחרמו, וימיליאנוב נענש.

שילטון יהודי עולמי. הספר הוא גזעני ללא כחל
ושרק. אמנם הגזע העליון הוא הפעם הסלאבי, ולא
הגרמני, אך הקשר היהודי חי וקיים. ימיליאנוב מזדהה
לחלוטין עם ההשקפה הנאצית, שהנצרות היתה נשק סודי
בידי היהודים להחליש את היוניות הגזע הסלאבי.

הסופר מתאר את התנצרותו של הנסיך ולדימיר,
בשנת 988 לספירה, כהצלחה של קשר ציוני(!) בינלאומי.
את העמים שאיכלסו את ארץ-כנען לפני יהושע בן-נון
מתאר ימיליאנוב כ"הרוסים". הערבים, שטייעו בהדפסת

כתבי-הפולחן הזה, התעלמו מקביעתו של ימיליאנוב
שפאגניטאן היתה ארץ סלאבית בעבר ההיסטורי הרחוק,
כהצדקה לפלישה הסובייטית לשכנתה המוסלמית.

יצירותיו האנטישמיות של ימיליאנוב אינם בבחינת
חידוש בברית-המועצות. בתחילת השנה הוא שלח תזכיר
לכל המנהיגים הסובייטים, כדי להזהירם מפני הציונים
והגיס החמישי שלהם, הבונים החופשיים. אם ברית
המועצות לא תנקוט בפעולה מונעת, התריע הסופר,
ישתלטו הציונים על כל העולם עד שנת 2000. המזימה
הציונית מסכנת את כל הלא-יהודים בעולם, ללא קשר
לזיקתם המדינית או הדתית.

ימיליאנוב סובר שיוזמה אנטי-יהודית כזו תרכוש לבבות
רבים גם בארצות הקפיטאליסטיות, העומדות לפני אותו
אויב משותף.

תגיבת שליטי ברית-המועצות לתזכיר אינה ידועה.
בין השנים 1967-1976 נהנה ימיליאנוב מפופולריות
רבה בחוגים מסוימים בברית-המועצות. כמרצה לערבית
במכון מוריס טורו הוא הפיק תעמולה אנטישמית פרועה
במסווה של אנטי-ציונות. לבסוף הגדיש את הסאה
והאשים את נשיא ארצות-הברית כ"בובה יהודית". מאמרו
זה, שנכתב ב-1976, הוברח על-ידי ליברלים לארצות-
הברית. סנאטור יעקב יעבץ מחה גמרצות בפני השגריר
הסובייטי, אנטולי דוברנין, אחד הדיפלומטים המזהירים
בעולם. דוברנין הבין את הנזק הנורא לדטאנט הנגרם
על-ידי הזוהמה האנטישמית שמפיץ ימיליאנוב. הוא דאג
לפיטוריו המידיים ממישרתו באינברסיטה.

כסף ערבי. ראובן אינסטיין, העיתונאי הבריטי
המדווח על הפרשה, מדווח שידידיו של ימיליאנוב לא
זנחו אותו. בשלב זה לא גורש מהמפלגה, ומיכאיל
זימאינין, מזכיר האגף לאידאולוגיה בוועד המרכזי, דאג
לשיבוצו מחדש במכון מוריס טורו, כמרצה למדעי-
המדינה, אך השערוריה שעורר השנה הובילה לגירושו
ולהתדרדרותו הסופית.

העובדה שאיש כזה מצא לעצמו ביצה אנטישמית
לשרוך בה בברית-המועצות של שנות ה-60 וה-70
מעוררת, כמובן, שאלות וביקורת קשה.

גם הסיוע הערבי בפירסום כתבי-הפולחן שכזה הוא
חמור. על מגמה זו הגיב השבוע סטודנט ערבי בלונדון,
חליד קישטיאני, במכתב למערכת ניו-יורק טיימס: "אני
חש בכל לבי את הזוועה שהביע כריסטופר היצינס

קיסנינג'ר: ליצן-החצר

של רגן

אייאפטר להאשים את ראשי המפלגה הרפוב
ליקאית במחדלים אירגוניים, ועידתם בדטרויט
הצטיינה בכל המאפיינים הקרובליים הרגילים.
הסיגנון היה שמרני, אמריקאי קלאסי: מיקצבים
של שנות ה-70, תיסרוקות משנות ה-60, המוקר
דמות, והצהרות מדיניות בנוסח שנות ה-50,
לכמה מהכוכבים, ישכבר החלידו במחסן-הגרור
טאות, היתה לפתע עדנה. אפילו פט בון חשף
את שינוי הלבנות, התותבות, בחיור-ניצחון סלחני
ומלא אהדה לבבית לבריות. אחרי הכל, מדובר
באמריקאים טובים, נלכבים ושרשיים, ולא בי
מיליוני הודוסינים מיקרוסקופיים, שבהשמדתם
תמך בון בהתלהבות כה רבה.

גורג' בוש, ראש הסייאיאי לשעבר, שהורה
על רציחתם של אלפי אנשים, הופיע עם בני
מישחתו במין סרנדה נלענת. קצת מביכה, שהז
כירה את קיסטיאניא בסרטו של רוברט אלטמן,
נאשוויל.

את תפקיד ליצן-החצר מילא, שוב, היהודי
הניצחני. שרה-החזק לשעבר, הנרי קיסנינג'ר, הופיע
לפני הקהל הפרוטסטנטי הלבן כנאום שנון, מלא
בעקיצות, "יקיות" כלפי הנשיא ג'ימי קארטר. הקהל
האזין במין סלחנות מיושעת. המיבטא הגרמני
הכבד הפריע, ההומור יותר מדי מתוחכם. חבל
שבו הופ כבר מת.

מאחורי מסך ההומור והבדיחות הסתתרה היד
החזקה, הגעגועים לחידוש המילחמה הקרה.
קיסנינג'ר דיבר בביטול על קארטר-ההססן. אחרי
הכל, מי יכול להתחרות בננרי היקר ובחצי מיליון
טון חומר-הנפץ שבהם ריסס את העם הקאמבודי?
אפשר, טרף-סוף, לצטט את הארץ שכתבו
החדש באמריקה, גידעון סאמט, הוא ממש משבר
רוח מרענן: "עם פופולריות כמו שלו — שדומה
כי עדיין לא הגיעה לשיאה, ובעמדת-כוח אדירה
כליכך, יהיה ברגן זה משהו מעורר-צמרמורת."
הנשיא-לשעבר, ג'ראלד פורד, גילה אמנם קריי
רות מופננת כלפי רגן, אבל הוא תמך בו כדי
לחלץ את ארצות-הברית מנשיאותו של ג'ימי
קארטר. אין ספק שפורד יתחרט, אולם
ביולי 1980 אי אפשר לכתוב בביטחון מלא שרגן
לא יהיה הנשיא הבא של ארצות-הברית.

שרי-זשעבר קיסנינג'ר
במקום בוב הופ